

jímž »D. L.« referují, jímž plní svůj hlavní novinářský úkol a jímž jsou tedy po této stránce vedeny, nemůže býti ani dost málo pochybným, že v souzeném případě jsou útoky na periodický tiskopis zároveň útoky na čest jeho odpovědného redaktora jakožto osoby, jež odpovídá za obsah listu, vyličený obžalovaným v tak nepříznivém světle. Musí tedy za těchto okolností i průměrný čtenář listu vztahovati uvedené zprávy závadného článku nejen na tiskopis sám, nýbrž též na jeho odpovědného redaktora, z čehož vyplývá oprávnění R. D. k podání obžaloby jménem vlastním. Vycházejí z opačného názoru, a to jen proto, že závadný článek neobsahuje zmínky — ať již výslovné nebo nepřímé — o osobě R. D., zatížil nalézací soud rozsudek zmatkem podle čís. 9 c) a bylo proto zmateční stížnosti, jejímiž ostatními vývody netřeba se zabývat, pokud jde o soukromou žalobu R. D., podle § 288, odst. 2, čís. 3 tr. ř. vyhověti.

Čís. 5375.

Pri krivom obvinení tak podľa § 209 tr. z. drier rak. ako aj podľa §§ 227—229 tr. z. drier uh. prednesenie nepravdivého obvinenia pred úradom náleží k objektívnym znakom skutkovej podstaty; pri písomnom obvinení je čin dokonaný teprv vtedy, keď obvinenie došlo na vedomie úradu; miestom spáchaného činu je v takom prípade ono miesto, kde obvinenie došlo na vedomie úradu.

(Rozh. zo dňa 20. septembra 1935, Zm III 563/34.)

Na j v y š š í s ú d v trestnej veci proti A. G. pre zločin krivého obvinenia vyhovel zmätočnej sťažnosti vrchného štátneho zastupiteľstva, z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 b) tr. p. zrušil rozsudok vrchného súdu čo do kvalifikácie trestného činu obžalovaného a kvalifikoval čin ten ako zločin krivého obvinenia podľa § 209 tr. zák. drier rak.

Z d ô v o d o v:

Svoj názor, že trestný čin obžalovaného bol spáchaný na území platnosti zákonného článku V:1878, odôvodňuje odvolací súd tým, že obžalovaný napísal svoj závadný dopis v Leopoldove, kde ho aj odovzdal zástupcovi riaditeľa trestnice vrchnému tajomníkovi F. D., ktorého treba považovať za vrchnosť v smysle § 227 tr. z., a že inak by štátne zastupiteľstvo ani nebolo mohlo podať obžalobu u krajského súdu v Nitre.

Že bola obžaloba podaná u krajského súdu v Nitre, je pri rozhodovaní právnej otázky, kde bol trestný čin spáchaný, zcela nerozhodné, lebo podľa § 17, odst. 1 tr. p. je možné podať obžalobu aj u súdu, v obvode ktorého sa obžalovaný zdržuje, hoci nie je tento súd súdom miesta spáchania činu.

Druhé dôvody, uvedené vrchným súdom, sú nesprávne. Pri trestnom čine krivého obvinenia tak podľa § 209 tr. zák. drier rak., ako aj podľa §§ 227—229 tr. zák. drier uh. náleží prednesenie nepravdivého obvinenia pred úradom k objektívnym znakom skutkovej podstaty; pri písomnom

obvinení je čin dokonaný teprve vtedy, keď obvinenie došlo na vedomie úradu, a preto je miestom spáchania činu v takom prípade ono miesto, kde obvinenie došlo na vedomie úradu. Preto je nerozhodné, kde obžalovaný svoj dopis napísal (Zm III 408/33).

Avšak nesprávny je aj názor vrchného súdu, že krivé obvinenie došlo k vedomiu úradu ešte pred jeho poslaním do Prahy preto, že sa o jeho obsahu — alespoň čiastočne — dozvedel vrchný tajomník leopoldovskej trestnice F. D. Predovšetkým treba uvážiť, že obžalovaný adresoval svoj dopis ministrovi spravodlnosti a chcel tedy svoje obvinenie predniesť pred ním a nie pred vrchným tajomníkom F. D. Tohoto požiadal len o odoslanie dopisu, ktorej žiadosti menovaný aj vyhovel a dopis poslal ministerstvu spravodlnosti. Nebolo zistené, že by tak bol učinil úradne, totiž so zachovaním úradných predpisov, vydaných pre manipulovanie úradnými spismi, naopak je zistené, že poslal dopis s obídenním svojej nadriadenej vrchnosti. Nemal byť a nebol preto menovaný vrchný tajomník F. D. ani podľa úmyslu obžalovaného oným úradom, ktorému chcel svoje obvinenie predniesť, ale bol iba sprostredkovateľom udania obžalovaného u vrchnosti, u ktorej obžalovaný svoje udanie činil, totiž u ministerstva spravodlnosti v Prahe.

Treba preto za miesto spáchaného činu považovať Prahu. Ponevác podľa § 16, ostatného odseku tr. p., koná-li sa trestné pokračovanie pre trestný čin, spáchaný v tuzemsku, u iného súdu, než u súdu miesta spáchaného činu, má byť čin posudzovaný a trestaný podľa trestných zákonov, platných na mieste spáchania činu, a ponevác čin obžalovaného vykazuje všetky náležitosti zločinu uvedeného v § 209 tr. z. drier rak., domáha sa zmätočná sťažnosť vrchného štátneho zastupiteľstva právom toho, aby trestný čin obžalovaného bol tomuto ustanoveniu podriadený. Bolo preto zmätočnej sťažnosti vyhovené a uznané právom, jako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku.

Čís. 5376.

Poskytnutie prístrešia zbehovi, menovite v dennej dobe a v zime, je pomáhaním zbehovi na úteku v smysle § 21, čís. 2 zákona na ochranu republiky.

Po subjektívnej stránke sa vyžaduje k tomuto zločinu úmysel vinníka nadržovať a vedomie, že ide o pachateľa vojenského zločinu. Okolnosti, že vinník radil vojenskému zbehovi, aby sa vrátil k svojmu telesu, a že mu poskytol prístrešie z poľutovania nad jeho stavom, sú len pohnútkami, pokiaľ ide o vinu pachateľovu, trestne-právne zcela nerozhodnými.

(Rozh. zo dňa 20. septembra 1935, Zm IV 357/35.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti A. G. a spol., obžalovaným zo zločinu podľa § 21, čís. 2 zák. na ochr. rep., vyhovel zmätočnej sťažnosti vrchného prokurátora, pokiaľ sa týkala obžalovaného A. G., rozsudky nižších súdov čo do tohoto obžalovaného zrušil z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 a) tr. por., a uznal obžalovaného A. G. vin-